

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: H. H. D. A.-M., narozený dne X,
státní příslušností X,
toho času pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,

proti
žalované: Policie České republiky,
Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje,
Odbor cizinecké policie,
Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort,
sídlem Nábřeží 2437/2, 301 00 Plzeň,

v řízení o žalobě ze dne 16. 2. 2022 proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 2. 2022, č. j. KRPP-149764-17/ČJ-2021-030022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce byl na základě rozhodnutí žalované ze dne 24. 11. 2021, č. j. KRPP-149764-3/ČJ-

2021-030022, zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců za účelem správního vyhoštění a zároveň mu byla dle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanovena doba trvání zajištění na 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. ode dne 15. 11. 2021. Důvodem pro vydání napadeného rozhodnutí byly ve zkratce následující skutečnosti: ze své vlasti, tj. Iráku, žalobce naposledy utekl dne 12. 2. 2021 na základě obavy z milic, které ho prý chtějí zatknout za údajné podvody a možná i zabít. Odjel do Turecka za rodinou a pak odcestoval do Řecka, dále cestoval přes Albánii do Kosova, Srbska a Maďarska, odkud jel vlakem na Slovensko. Cílem jeho cesty bylo Německo, kde chtěl požádat o azyl a časem k sobě vzít i rodinu. Na Slovensku nastoupil do vlaku a při této cestě byl na území České republiky dne 15. 11. 2021 kontrolován hlídkou policie a následně zadržen. Chtěl se dostat do Německa, kde chtěl pracovat jako podlahář a žít. Pobyt v nějakém státě Evropské unie povolen žalobce neměl. Měl pouze pobyt v Turecku do dne 1. 12. 2021. Byl si vědom toho, že svým pobytem na území ČR bez platného cestovního dokladu a bez oprávnění k pobytu porušuje její zákony. Věděl o tom, že porušuje zákony v každé zemi, kterou projíždí. O azyl v první bezpečné zemi, do které vstoupil, nepožádal, protože v Řecku se podle jeho názoru k migrantům chovají špatně. V Turecku nezůstal, přestože tam dostal povolení k pobytu, protože tam nebyla práce a nemají tam migranty údajně rádi. Chtěl získat azyl v Německu, neboť slyšel, že někteří Iráčané pobytové oprávnění v Německu získali. Územím ČR pouze tranzitoval, nemá zde žádné příbuzné či známé.

2. Žalovaná napadeným rozhodnutím prodloužila dobu zajištění žalobce o 30 dní, tj. celkem na 120 dnů od okamžiku omezení žalobcovy osobní svobody. Důvodem prodloužení jí byla potřeba zajistit náhradní cestovní doklad nezbytný pro výkon správního vyhoštění, dále též nutná součinnost s Interpolem. Velvyslanectví Iráku však náhradní doklad ke dni rozhodnutí nevydalo kvůli probíhajícímu ověřování totožnosti žalobce. Zvláštní opatření žalovaná neuplatnila, protože by bylo neúčinné a nedostačující vzhledem k záměru žalobce vycestovat do Německa.
3. Proti rozhodnutí žalované o prodloužení zajištění brojil žalobce žalobou, v níž namítal zejména to, že žalovaná toliko zopakovala své důvody původního rozhodnutí o zajištění. V žádném okamžiku se nezabývala tím, zda neexistují nové skutečnosti. Neprovedla ani žádné úkony směřující k takovému zjištění. Žalobce odkázal především na nedostatečné odůvodnění prodloužení zajištění, neboť v napadaném rozhodnutí nejsou detailně stanoveny žádné aktuální informace, které by odůvodňovaly prodloužení zajištění a už vůbec ne, proč k prodloužení došlo právě ve zvolené délce. Pouze byly uvedeny, resp. zopakovány okolnosti z předchozího (prvotního) zajištění žalobce a nebylo konstatováno nic aktuálního. Žalovaná sice uvedla některé aktuální skutečnosti k případu. Z nich ovšem nebylo lze nijak učinit závěr o tom, že je přiměřené prodloužit dobu zajištění o 30 dnů. Z hlediska odůvodnění výroku má tak žalobce za to, že rozhodnutí je nesrozumitelné, nezákonné a není dostatečně odůvodněn výrok spočívající v prodloužení zajištění.
4. Žalovaná k žalobě uvedla, že zcela postupovala v souladu se zákonem, jelikož před vydáním napadeného rozhodnutí důkladně zjišťovala, zda trvají důvody zajištění podle § 126 zákona o pobytu cizinců a dále zjišťovala stav ve věci zjišťování totožnosti žalobce a následného vydání náhradního cestovního dokladu. Před vydáním napadeného rozhodnutí žalovaná zjišťovala skutečnosti týkající se ověřování totožnosti žalobce. Přes maximální snahu se nepodařilo kýžené úkony provést. Žalovaná dále uvedla, že

postupovala v souladu se zákonem a napadené rozhodnutí řádně odůvodnila skutečnostmi zjištěnými během řízení. Odůvodnění vychází ze zjištěného skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí. Žalovaná také konstatovala, že napadené rozhodnutí plně odpovídá zákonným požadavkům. Nelze tudíž souhlasit s názorem žalobce, jenž označuje napadené rozhodnutí za nezákonné a zatížené v žalobě uvedenými vadami. Důvodnost zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců podle žalované stále trvá.

5. Žaloba není důvodná.
6. Podrobnost a kvalita žaloby předurčují rozsah a intenzitu přezkumné činnosti soudu i nezbytný rozsah odůvodnění jeho rozhodnutí (vizte rozsudek Nejvyššího správního soudu, dále jen NSS, ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78). Žalobce nijak nerozporoval konkrétní skutková zjištění správních orgánů, omezil se téměř výlučně na povšechná tvrzení.
7. Nedůvodná je námitka, že žalovaná nevycházela ze skutkového stavu ke dni svého rozhodnutí a nezjišťovala případnou změnu na straně žalobce. Rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění je rozhodnutí obsahově navazující na rozhodnutí o zajištění. Za nezměněných skutkových okolností budou důvody pro trvání zajištění zpravidla shodné, jako byly důvody popsány v prvním rozhodnutí o zajištění cizince, proto na něj postačí v odůvodnění v podrobnostech odkázat (vizte rozsudek NSS ze dne 20. 3. 2014, č. j. 7 Azs 8/2014-20).
8. Postačí tedy odkázat na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaná komplexně shrnula důvody zajištění i to, proč nelze v případě žalobce uložit zvláštní opatření, když za daných okolností nebylo možno vyloučit, že v případě, že by nebylo přistoupeno k zajištění, by se žalobce nemohl ztratit správním orgánům z dosahu a pobývat mimo území ČR.
9. Bylo by sice vhodné, aby se žalovaná dotázala žalobce, zda se jeho stav změnil, a předložila mu k vyjádření podklady pro rozhodnutí o prodloužení doby zajištění (že jde o první úkon v řízení, bez dalšího nevyklučuje užití § 36 odst. 3 správního řádu). Za okolností nynější věci to ovšem nebylo nezbytné. Krajský soud v Plzni již v rozsudku ze dne 8. 12. 2015, č. j. 17 A 88/2015-41 zaujal názor, že je to právě žalobce, kdo může zpochybňovat závěr žalované, že se jeho situace nezměnila, a uvést podmínky jakého konkrétního mírnějšího opatření v jeho případě byly dány. To akceptoval NSS s tím, že je na žalobci, aby konkrétní změnu tvrdil v žalobě či kasační stížnosti (vizte rozsudek NSS ze dne 16. 3. 2016, č. j. 3 Azs 283/2015-62).
10. Z uvedených důvodů soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšné žalované nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem

rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 3. března 2022

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně